

28.1.50 י"ב שבט

נמשך הבורר הבירור באיחוד.

כשדברים על ציונות מערבבים הציונות כאידאולוגיה וכפילוסופיה יהודית

לאומית, הציונות כחזון ומסרה היסטורית, הציונות כהסתדרות ונציגות, הציונות

כמעשה וכמכשיר הגשמה, הציונות כמפעל מבוזר. לא ברור מה זה ציוני - למה

כחייב היות ציוני כמחשבה ובמעשה, מהי זכותו וחובו. אינם מבחינים בין ציונות

פורמלית ובין ציונות חלוצית. אינם רואים שאם תורת האנטישמיות וסכנתה משמשת

גורם באידאולוגיה הציונית - אין היא משמשת גורם בהגשמה, רק אנטישמיות ומצוקה

ברוח ולא בפועל היא מניע בהגשמה (בעליה) - או חפיסה חלוצית. אינם מבינים שיש

ערך - ולפעמים גם ערך גדול - ל"שקל", אבל רק בהשוואה לשקל, לא בהשוואה לציוני

החלוצי שחובות ציונית השקלים להשתלט (רוחנית) על הצבור הבלתי שוקל, לא על

החלוציות הציונית, שאם לציונים דרוש ציטר - זה לא לארץ אלא לבולה. אינם מעריכים

שהתנועה צריכה לעזור לסדינה, ולא להשגיח עליה. הפרובנזה של קסטרוופה בגולה

אינה דוחפת לעליה - אלא הקסטרוופה עצמה, הציונות אחרי המדינה נחלשה - כי הציונים

פשטו הרגל: לא עלה כשהיו יכולים וצריכים לעלות.

החוב אמר נכון: כוח המדינה - בשלטון, כוח הציונות בוולונטריזם. אולם

הוא לא רואה שגם המדינה זקוקה לחלוציות. אבל צדק לגמרי באמרו שהתנועה הציונית

שוגה; במקום להאבק על נפש העם היא נאבקה על חלק בשלטון. אין ערך לכוח המשכן

של ההנהלה הציונית, יש ערך לכוחה המחנך (אם יש לה אידיאה וחזון).

יש אידאולוגיות שונות לציונות, הצד השווה שבהן: 1) שוללת התבוללות,

2) שלילת הדת כחובן היחידי של היהדות, אבל מצד הציונים הדתיים.

אבל במקור הוויכוח על ציונות ומדינה יש : מבוכה (אי ראית הדברים, שכמה מהם ספויים מן העין עדיין), ערבוביה של מושגים, אינטרסים מפלגתיים מנוגדים: הכוח החלש בארץ, החזק בגולה רוצה בשלכון הגולה על המדינה.

29.1.50, יום א' י"א שבט תש"י

שאל הציע שלשום למנות ועדה שתבחן פעולה פול בצרפת (הוא נמצא עכשיו בארץ) הוא שואל למי יהיה כפוף הממשל הצבאי? נברר זאת יחד עם כל שאלות המדיניות הערבית. המושל בנצרת עכשיו הוא ססלר (כולץ כבר הלך מזמן). הוא דורש \$ 300.000 (חלקנו אנו - החצי) בהקמת המחלקה האווירונוטית ובנין למנהרה. אשרתי זאת.

שואל מי יבקר חשבונות ש.ב. (לע"ע עושים זאת שמעון, נכס ורוזוליו).

הלמסור החשבונות למבקר המדינה ?

24 - הבוקר החיעצות עם כשה, ראובן ודיין על השיחה עם עבדאלה. ראובן שואל מהו מכסימם הוויתור ומהי הצעתנו לגבי המקומות הקדושים. לדעתי אין עוד הכרח לקבוע דברנו האחרון. לע"ע נעמוד על הרוב היהודי ופיצויים מיוחדים לרכוש ערבי בירושלים שלנו, ועל יחס שווה לגישה להר הצופים ולבית לחם, או לשנינו יהיה שטח רצוף (ואז נחליף שכונות בדרום בשכונות בצפון) או לשנינו רק גישה חפשית בתוך בשטח של חברו. ואשר למקומות הקדושים נעמוד לפי שעה רק על פיקוח שמוסכם ע"י שני הצדדים. לא נמנע מדיון מחר על כל הבעיה (ים המלח, מוצא לים ולטרון וחילופי שטחים) אם יהיו מוכנים לכך.